

زندگی است، تداوم داشته باشد.

فرصتی که باید به آن توجه شود

آنچه خواندید در مورد چگونگی برگزاری مراسم «جشن آش شیر» در منطقه‌ی پاریز؛ بود که از دل یک آیین سنتی فرهنگی با ریشه‌های مذهبی نشأت گرفته از عمق باورهای مردمان و عشایر این بخش است. دامدارانی که خوشحال و سرخوش از بخشش و الطاف الهی هستند به پاس شکرگزاری و ادای دین اقدام به بخشش گوشه‌ای از رزق و روزی و نعمت الهی که به آن‌ها رسیده است، می‌کنند؛ نوعی قدردانی از نعمات الهی و با دل و جان برای این بذل از هم پیشی می‌گیرند. گویی بین آن‌ها و طبیعت اطراف‌شان تعاملی دوسویه است.

نگاهی به چگونگی برگزاری این مراسم

این سنت حسنه که با همت و ذوق گذشتگان نسل به نسل تا به امروز رسیده است اینک در معرض کم‌توجهی قرار دارد. با همه‌ی توصیف زیبایی‌های این سنت دیرینه، در کنار تمام زحماتی که برای برگزاری این جشن کشیده می‌شود، انتقاداتی هم وجود دارد که اگر نواقص برطرف شود هم بنیان برگزاری این جشن که عمدتاً عشایر و مردم بخش پاریز هستند، راحت‌تر این مراسم را اجرا خواهند کرد و هم برای بازدیدکنندگان جذابیت و لذت بیشتری خواهد داشت.

به روایت نویسنده، مسئولان پاریزی دخیل در برگزاری این جشن از کمبود بودجه جهت فراهم کردن امکانات جهت هرچه باشکوه برگزار شدن «جشن آش شیر» سخن گفتند و این‌که تمام بضاعت و تلاش‌شان در حد همین ارایه بیشتر نبوده است. مردم با شرکت در این جشن ثابت کردند دلخوش به یک دورهمی، شادی کوچک و دوستی هستند و این نشان از همبستگی محلی و ملی و تجدید دیدارها دارد.

برگزاری این رویداد جای تقدیر دارد؛ زیرا زنده کردن این رسومات نشان از پاک کردن گرد و غبار فراموشی از چهره‌ی تاریخ آن است. با استقبال فراوان و وجود این پشتوانه‌ی مردمی باید به فکر حداقل امکانات رفاهی در مدت زمان اجرای این مراسم بود.

«جشن آش شیر» می‌تواند به یک جاذبه‌ی گردشگری

تبدیل شود

اگر به این جشن به عنوان یک جاذبه‌ی گردشگری نگاه کنیم، این مراسم می‌تواند به رونق اقتصادی منطقه‌ی پاریز کمک کند. لازم است در برگزاری این نوع آیین‌های ریشه‌دار و بااصالت، همکاری بیشتری از سوی مسئولان و سایر نهادهای وابسته صورت گیرد و درخور این میراث کهن تدابیر بهتری اندیشیده شود.

آنچه در برگزاری «جشن آش شیر» مشهود بود، سیل عظیم مردمی بود که از گوشه و کنار شهرستان و مکان‌های دور و نزدیک، روستاهای اطراف پاریز و نیز استان کرمان روانه‌ی دامنه‌ی کوه شاه‌خیرالله شده بود. این موضوع نشان از برگزاری یک رویداد عظیم است و بایستی فراتر از برگزاری یک آیین ساده برای آن فکری برداشت. بایستی با برنامه‌ریزی دقیق و همفکری مسئولان استان و شهرستان و بومی‌های منطقه‌ی پاریز با در کنار هم قرار دادن پیشنهادها به بهتر اجرا شدن این مراسم کمک کرد و جشنی در خور شان برپا کرد؛ نه صرف شانه خالی کردن از زیر بار احترام به یک آیین کهن باشد.

انتقاد به کمبود امکانات محل برگزاری جشن

برپایی چندین سیاه‌چادر و نیز شرکت گروه‌های طبیعت‌گردی و کوه‌نوردی، اقامت گروه‌های گردشگری و دورهمی خانواده‌ها و... در دامنه‌ی کوه شاه‌خیرالله نکته‌ی قابل تاملی بود که در این رویداد به چشم می‌خورد. اقامت گروه‌های مردمی مختلف از صبح روز برگزاری این جشن و در این مکان نشان از ظرفیت بالای گردشگری در این منطقه دارد. پس می‌تواند زیرساخت‌های گردشگری مناسبی در این مکان ایجاد شود.

با گذشت سالیان متمادی و اجرای این آیین سنتی متأسفانه نه تنها هیچ زیرساختی تهیه نشده است بلکه کمبود و بعضاً نبود حتی ابتدایی‌ترین نیازهای گردشگران و مهمانان این جشن نظیر سرویس بهداشتی مناسب، آب آشامیدنی، سایه‌بان، سرپناه و اقامتگاه‌های موقت، زیرانداز کافی، امکانات رفاهی و... به چشم می‌خورد.

هیجان مردم برای حضور، شگفتی برگزاری این سنت را دوچندان می‌کند. آن‌ها در گرما بدون سایه‌بان و گاهی در هنگام شروع باران بدون سرپناه مناسب از این مراسم استقبال می‌کنند. لذا این آیین ملی و کهن نیازمند برگزاری به صورت آبرومندانه است.

دو سال قبل در همین مکان حین برگزاری مراسم «جشن آش شیر» بارندگی شدیدی شروع شد. باران‌های تند بهاری بر سر و روی

